

Les últimes lletres

A LA MANERA DE QUIM ESPAÑOL

Quim Español
Ultralleugers
Premi Carles Riba 1994
Pròleg de Salvador Oliva
Ed. Proa, Barcelona, 1995. 40 pàgines.

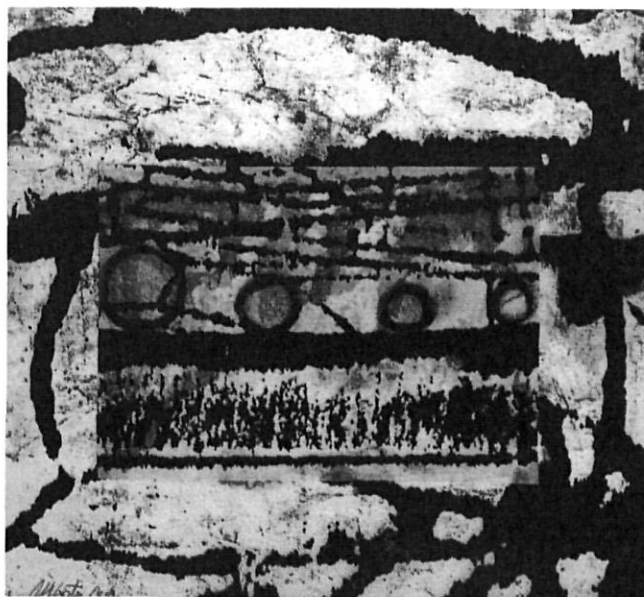
En el darrer premi Carles Riba de poesia el passatger F. hi ha trobat dos tipus de vol: el que realment funciona amb un *Ultralleuger* pilotat per Quim Español i el que condueix també Quim Español però que prèviament ha marcat la ruta algun altre expert pilot, molt difícil d'igualar i gairebé insuperable. D'aquest segon vol, són bàsicament dos (només dos) els trajectes que F. hauria desitjat no haver-s'hi d'aturar: l'obliguen a fer marrada ja sigui amb *Windsurfing* i bonança o amb un «veler esquinçat» que assisteix a la *Persecució* d'una «fragata».

Dues parades –o potser tres– d'aquest autèntic viatge amb *Ultralleuger* són una mica fora de ruta, si bé ni maregen ni retarden, ni avancen l'horari previst, són simplement dues parades, potser un baixador en una *Metrópoli* elèctrica flotant, o en un lloc d'edificis moderns i d'*Arquitectura light*.

Tret d'aquestes ínfimes incidències, s'ha de reconèixer que el paisatge general de tot el viatge és bo, comodíssim i els vehicles, prou variats com per no avorrir-se. Primer un curt i intens vol amb *Ala delta*, que per començar no està gens, gens malament; és una emoció forta abans de visitar l'estat *desconegut* de la memòria o abans d'observar la bellesa misteriosa de la *Platja de l'Egeu*.

Punt i a part mereix el poema *Noia amb turbant*. L'exotisme sensual d'aquest poema és un dels punts més àlgids del viatge: la imatge i el seu entorn captiven per la lluminositat dels elements, però, sobretot, pel que no s'acaba de dir, pel que es calla i pel que ens amaguen les mirades. La vista des d'aquest paisatge de *Noia amb turbant* és esplèndida.

Sorpren el fil musical de *Köchel 627* que parteix (segons F. i algú més) d'un molt bon plantejament, però que es resol potser massa ràpid i massa evidentment. Per a qui vulgui prendre una copa per anar-se acostumant a una obligada (si bé bonica, lenta, delicada i llaminera) *Hora baixa* pot assaborir un *Martini* i acompanyar el típic desencantat que ja fa temps que torna de tot i que sempre apareix (element imprescindible) en la majoria dels viatges llargs. I després del caient de la tarda ve el *Crepuscle matinal*, que ens anima i ens parla d'infants i d'«esquinçar boires», boires que amb aquest *Ultralleuger* retrobarem molt més fredes al *Record hivernal* «sorrut» i «taciturn».

Atenció al mareig, perquè hem de canviar de vehicle i fer un creuer íntim al damunt d'un *Clipper* amb perill d'alguna avaria que ens encalli, sobretot a la darrera estrofa; en canvi amb el mateix tiquet però amb millorat substancialment tenim inclòs un suplement de *Misanthropia* molt més entretingut que l'anterior passeig per mar i a vista d'ocell podem fer una visió *geomètrica* de la terra que el poeta desitja (*les terres velles* de més endavant) i arribem a escoltar la *fullaraca* d'una ciutat abandonada. Tornem després a retrobar el mar i escoltem una i altra vegada, fins a l'infinit, els versos del poeta a l'amiga; millor això que no lluitar amb *Orfidal* i esfereir el fetge.

Per anar acabant prenguem un *café* mentre llegim *Els versos d'Aspem* i escoltem sense *aprensió*, des de l'*Ultralleuger*, *la música de les esferes*, «un cant que ve de més enllà dels temps: la vida acaba guanyant sempre al nostre cos cansat, festí d'un gavià furiós». Quan aterrem rellegim el pròleg de Salvador Oliva; reconixerem la seva sinceritat quan parla de la del poeta.

Francesc Ten